

ПРАВОСЛАВНО ХРИСТИЯНЧЕ

месечно издание

Брой 9

Свети първовърховни апостоли Петър и Павел (Петровден)

Този ден св. Църква чества двамата върховни апостоли Христови, двата стълба на вярата-Петър и Павел. Апостол Петър се наричал Симон. Той бил рибар и живеел в град Витсаида на Генисаретското езеро. Когато Христос минавал край езерото, видял Петър и брат му Андрей да хвърлят мрежата и ги повикал да тръгнат след Него. Те веднага Го последвали. Петър бил един от най-приближените ученици на Господа. Той изповядал Христос за Син Божи. Когато съдели Христос, Петър три пъти се отрекъл от Него, но в горчив плач и разкаяние изкупил греха си и Христос го приел отново в числото на апостолите.

В деня Петдесетница св. ап. Петър, изпълнен със Свети Дух, произнесъл пред насъбрания се народ вдъхновено слово за Господ Иисус Христос.

Тропар, гл. 4.

Първопрестолни между апостолите и учители на вселената, молете Владиката на всички да дарува на света мир и на душите ни велика милост.

Тоя ден повярвали в Христос и се кръстили около три хиляди души. Св. ап. Петър проповядвал словото Божие в Йерусалим, Самария, Иопия, Кесария и др. Той написал и две съборни послания. Умрял, като приел да бъде разпнат с главата надолу. Това станало в Рим в 68 г. при царуването на Нерон.

Апостол Павел се родил в гр. Тарс, Киликийска област, днешна Мала Азия. Казвал се Савел. Бил иудеин по произход. Като ревностен защитник на иудейската вяра, той усърдно преследвал християните. Един ден, когато отивал за гр. Дамаск, за да хване и отведе в Йерусалим християните, силна светлина го ослепила.

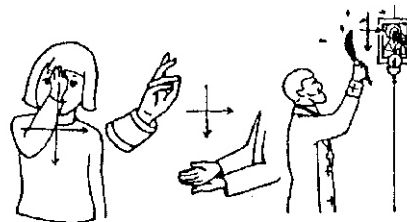
Той паднал на земята и чул думите: „Савле, Савле, защо Ме гониш!“ - „Кой си Ти, Господине“? - казал Савел. „Аз съм Христос, Когото ти гониш!“ - бил отговорът. От този момент Павел станал най-ревностен апостол Христов. Години наред обикалял близки и далечни страни, за да проповядва за разпнатия Христос. Написал 14 послания. Бил посечен с меч в Рим в 68 г.

Апостолите имат приемници-наследници - епископите, презвитерите, дяконите. Православните свещенослужители имат приемственост от Апостолите, а оттам и от Бога.

СВЕЩЕНОДЕЙСТВИЯ

Свещенодействието е не само благославянето и освещаването на отделни предмети (икони, плодове, вода, домове и др.), но също и молитвеното свещенодействие за всяка нужда и в различни обстоятелства, което намира своя израз в съдържанието на Трєбника, освен чинопоследованията за извършване на светите Тайнства.

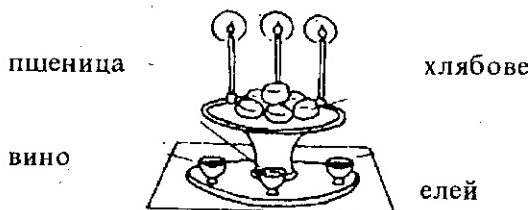
Свещеникът благославя

кръстен знак	положение на ръцете при получаване на благословия	Освещаване на икони и домове
-----------------	--	--

Освещаване

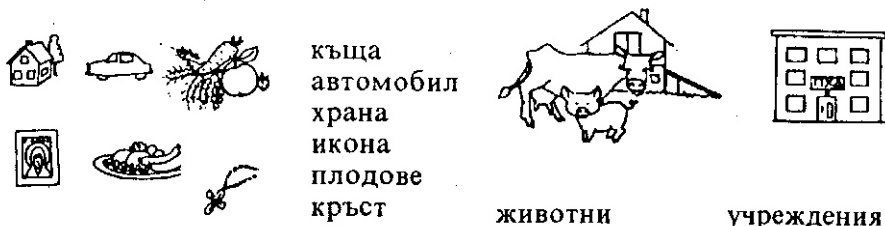
Петохлебие. В навечерието на големи празници се освещават хляб, пшеница, вино и елей.

Освещаването на всеки предмет се извършва чрез поръсването със св. вода

Какво освещаваме

Сърце

разказ от Ангел Каралийчев

Бешко Татарчето. Зъбите му лъщят като седефена броеница, усмивката му се пука като цветна пъпка на устните. Сиротно малко момче. То не знае какво е бащина грижа или топла майчина ръка. Преди шест години пъдарят го намери край плета на селското гробище, повито в една скъсана пеленка, вреци като яренце. Взе го на ръце и го отнесе на баба Тиша, дете мете църквата. Стара самотна жена, която нямаше близка душа, ходеше между кръстовете в черковния двор, приказваше с мъртвите, с кандилата, а животът ѝ полека догаряше като восъчна свещ. Тя взе на ръце новороденото и се обърка. Милост задави сърцето ѝ, сълзи напълниха очите ѝ. Прибра си го в къщи, почна да му дава краве мляко с една дървена оцърбена лъжица и си го отгледа. Кръстиха го Найденчо, но децата му викаха Нешко Татарчето, защото беше черно момче. Додето стане на пет години, Нешко пълзеше и тичаше по църковния двор. Играеше с врабчетата, които кацаха по зелените надгробни камъни, и спеше в затоплената трева, а над него свиреха щурци и трептяха пеперуди.

Като зърна от скъсана броеница се ронеха и падаха годините на баба Тиша, очите ѝ всеки ден сълзяха и изтичаха, а ръката, върху която спеше Нешко нощем, закоравя и се втвърди. Но тая десница за малкото момче беше като пухена възгравничка.

Една сутрин старата църковна прислужница събуди рано Нешко и му рече:

- Иди, бабиното момче, в гората, да събереш един наръч сухи дръвца, че да сваря едно гърне копривена чорба. Да видиш каква хубава коприва е порасла край църковния двор!

Нешко излезе навън и се затече като яре през поляната към гората. Събра цял куп клони, нарами ги и тръгна към село. На връщане набра и една китка узрели ягоди за баба Тиша. Както вървеше, по едно време дочу конски тропот. Обърна се и видя, че след него иде каруца. Юздите държеше едно гологлаво момче. Когато каруцата наближи, Нешко - позна момчето. То беше Трайчо, на Делчо каруцаря момчето.

Връщаше от града празна каруца.

- Може ли да сложа отзад дървата, че ми тежат? - попита Нешко.

- Може! - отвърна Трайчо, без да спре.

Татарчето се затече, настигна каруцата и намести дървата, след туй седна отзад, като опря гръб на дъното. Но щом се намести, Трайчо замахна силно с камшика, удари конете, те се втурнаха, Нешко се люшна, изхлузи се и падна на земята. Удари си челото. Ягодите и дървата отхвъркнаха настрани. Трайчо препусна конете и дигна облак прах. Нешко дълго стиска удареното си чело, сетне преглътна сълзите си и нарами пак вързопа. Като мина железопътната линия, той спря до стрелките на гарата да си почине. Тъкмо в туй време забуча утринният влак и най-подирният вагон спря пред Нешко.

- Хей, момченце, дай тук ягодите! Колко пари искаш? - извика някой от вагона.

Нешко се обърна и тръгна към прозореца. Подаде ягодите. Една женска ръка пое китката и му пусна един лев в детската шъпа.

Малкото сираче, което за първи път видя пара в ръката си, бърже забрави падането от каруцата, грабна дървата и се затече към къщи. Като стигна в църковния двор, дървата подаде на баба Тиша, а лева потули под една керемида зад високия каменен паметник на падналите опълченци.

На другия ден Татарчето отиде пак за ягоди и се върна с още един лев. Всеки ден то причакваше влака с китка червени сочни ягоди, а когато ягодите на пладницето презряха, Нешко тръгна по стърнищата да събира меки круши и ги продаваше с паничка на пътниците - по два лева паничката. Под керемидата изкопа трапчинка и почна да я пълни с левове. Лятото се търколи. Къпините почерняха. Всичките круши опадаха. Почна да гори шумата. Един ден неочаквано пламна долната махала. Някой беше изтървал огън в една напръхнала купа и пожарът избухна. До вечерта седем къщи се превърнаха на пепел. Изгоря и къщата на Делча каруцарина. Оцеля само сайвантът, дето прибираше конете. Делчо не знаеше къде да се дене от мъка. Въртя се два-три дена, сетне продаде конете и каруцата, огради под сайванта една стаичка, настани Трайчо и жена си там и замина да търси работа в града.

Понесоха се на облаци гарвани над нивите. Облаци забулиха небето. Заваляха есенните дъждове. Опустяха разкаляните селски пътища. Веднъж баба Тиша изправи стълбата и накара Нешко да се покачи на покрива и да смени счупената керемида, която пропускаше дъждовната вода на тавана. Нешко свърши работата и се изправи до комина. Загледа се към гората, над която валеше проливен дъжд. Ето че по разкаляния път се зададе едно момче, натоварено с вързоп дърва. То газеше босо, със запретнати крачоли и краката му бяха посинели от студ. Когато наближи до църковната ограда, Нешко го позна: Трайчо.

- Горкият Трайчо! - проговори Татарчето и замислено се загледа подире му: шляпа, шляпа! Сетне слезе доле. Отиде зад паметника, изгреба всичките левове, които беше събрал през лятото, напълни си джоба и се затече към Пъшовия дюкян. Попита Пъша колко струват едни гумени цървулки. Пъшо отвърна колко. Нешко му наброи цяла купчина левове, взе цървулките и се върна в къщи.

Разказа на баба Тиша всичко и най-накрая рече:

- Иди сега, бабо, занеси цървулите и ги дай на Трайчо, те са за него. Той е голямо момче, ходи на училище, ходи и в гората за дърва. Ще му премръзнат краката, ако гази бос в студената кал.

- А за тебе, моето момче? - попита баба Тиша.

- Аз съм лесен. Цяла зима ще стоя в къщи. А догодина, додето тръгна на училище, ще спечеля пари колкото за цървули, а и на тебе ще купя едни очила.

Баба Тиша се просълзи, прегърна милостивото сираче и го целуна по челото.

Петропавловски манастир “Св. св. Апостоли Петър и Павел”

Петропавловският манастир (известен още и като Лясковски) е един от 14-те манастира в околностите на Велико Търново, които са били построени по време на Второто българско царство (12-14-ти век).

Манастирът, кръстен на Светите братя Петър и Павел, е един от най-добре запазените манастири от това време, за което със сигурност е допринесла неговата недостъпност. Той се извисява над високите и непристъпни скали на Арбанашкото плато, на около 6 км североизток от Велико Търново.

Смята се, че Петропавловският манастир е бил построен по времето на управлението на Асеновата фамилия, но няма сигурни исторически сведения за това. След падането на България под турско робство, манастирът е неколкократно разрушаван и съграждан наново. През 1662 г. той се прославя дори и извън пределите на Османската империя и славата му стига до Русия, подтиквайки руският император Петър Велики да дари манастира с позлатено Евангелие. По време на турското робство, манастирът взема активно участие в националосвободителни борби на българския народ, което може да се обясни както с неговата близост до старата столица, така и с трудната му достъпност. Така например, известното възстание на търновската вдовица Мара, водено от нейния син Стоян и съратника му Мирчо е запланувано през 1700 г. в манастира и е тръгнало по-късно оттук, като самият игумен Софроний е един от организаторите му. Освен това Петропавловският манастир е укривал въстаници, бягащи от турските потери и е давал среща на известни национални герои като Васил Левски, Матей Преображенски Миткалото, Георги Измирлиев, Иван Панов Измирлиев и Бачо Киров

Петров. По времето, когато Иларион Макариополски заема Търновската катедра, той отваря в манастира първата българска духовна семинария. Тя е открита на 12 май 1874 г. и за първи ректор е назначен Недю Жеков. Управител става известният епископ Климент Браницки – писателят Васил Друмев. Подготовката за отварянето ѝ започнала година по-рано с ремонта на манастирските помещения. Малките монашески килии били преустроени в класни стаи. За целта дядо Иларион дал всичките си спестявания от 15 хиляди лева. Те не отишли на вятъра и след време щедрият митрополит държал прочувствена реч, в която казал: “Преживявам най-честитите минути от своя живот, защото видях с очите си изпълнена една от най-горещите си мечти... Бог да благослови труда!” Тя продължила дейността си и след Освобождението – до 1885 година.

След Руско-турската война Славянският благотворителен комитет урежда в манастира сиропиталище за пострадалите с управител Добри Войников. По-късно той почива в него от тифусна епидемия. Гробът му се намира вляво от главната манастирска порта.

По време на Стомболовия режим тук е затворен великотърновският митрополит Климент (Васил Друмев), заради косвените нападки към княз Фердинанд в защита на православната ни вяра.

За нещастие през 1913г. голямо земетресение по тези земи разрушава манастирската черква, източното крило на манастира и няколко други по-малки постройки. След дълга реконструкция, понастоящем Св. Петър и Павел приемат посетители от всички краища на света.

Печатното издание на “ПРАВОСЛАВНО
ХРИСТИЯНЧЕ”

/в pdf формат за отпечатване/

може да намерите в сайта

АУДИО И ВИДЕО БИБЛИОТЕКА

“ПРАВОСЛАВНО ХРИСТИЯНЧЕ”

в интернет на адрес-

<http://hristianche.ucoz.com>